

Prova de nivell **Intermedi 3**

MODEL DE CORRECCIÓ

CONSORCI PER A
LA NORMALITZACIÓ
LINGÜÍSTICA

BLOC I. COMPRENSIÓ ORAL**Exercici 1**

1. F
2. F
3. F
4. F
5. V
6. F

BLOC II. COMPRENSIÓ LECTORA**Exercici 2**

1. b
2. a
3. b
4. c
5. c
6. a

BLOC III. GRAMÀTICA I LÈXIC**Exercici 3**

1. sabent
2. mesos
3. interessos
4. digués
5. donés
6. volgués
7. complexos
8. angoixosa

Exercici 4

1. a
2. c
3. b
4. b
5. a
6. a
7. c
8. a

Exercici 5

1. ï
2. a
3. tg
4. i
5. o
6. tz
7. ix
8. l

Exercici 6

1. a
2. a
3. b
4. a
5. b
6. c

EXERCICI 1

Però per què llegíem? —i érem uns quants que llegíem—. Doncs potser llegíem perquè era... No diré que fos una cosa trencadora o perquè anava en contra de les...: en el meu cas, era prohibit. És a dir, jo no podia llegir narrativa. Tenia prohibit a casa llegir narrativa perquè era una pèrdua de temps. Quan sentia les passes de ma mare que s'acostaven, xxxxxut!: ràpidament l'amagava. I a vegades no era prou hàbil d'amagar-lo amb prou rapidesa i m'enxampava. I aleshores la frase que deia m'ha quedat gravada al cervell: "Tant llegir novel·les, tant llegir novel·les, acabaràs idiota". I aquesta frase se m'ha repetit al llarg dels anys, perquè l'he sentida després, molt després, en molts pares, adreçades als seus fills que feien altres coses que no fos llegir. Per exemple, quan la televisió va començar a estar molt mal vista, hosti, infinitat de pares intentaven lluitar perquè els fills no miessin la tele. I la frase era: "Tant mirar la tele, tant mirar la tele, acabaràs idiota". És que era la mateixa frase que la meua mare em deia, però havia canviat ja el pecador principal. Havia canviat ja per això que diu el Cornudella: perquè la literatura ja no és el pal de paller, ja no és el centre del món narratiu. Ha quedat desplaçada i ha quedat desplaçada per sempre.

Aleshores, què passa? Clar, jo no m'imagino com es pot ensenyar la literatura, perquè jo no sé què hauria [hagués a l'àudio] passat si a mi m'haguessin intentat fer llegir la literatura: "has de llegir això, has de llegir allò". No sé.

Aleshores, el Tom Wolfe diu, en aquell llibre, que arribarà un moment que, tal com estan les coses, als museus, les sales tindran unes grans reproduccions, perdó, uns grans textos grossos, no sé, de cinc metres per sis metres, on hi haurà les paraules del crític: "Aquest quadro és fantàstic per això; l'obra d'aquest pintor és tal". I a sota, al costat, en petit, una il·lustració del quadro del qual parla el crític. Una mica, si no ho entès malament, aquest és l'estofat en què està la situació de la literatura que parla de la literatura i que s'alimenta d'ella mateixa.

Fa un moment, m'ha agradat molt quan ell ha parlat que la literatura no es pot separar del món real, i això m'ha agradat perquè molt sovint sento a dir que: "oh, quin gran escriptor, viu completament aïllat del món real!". I aleshores coincideixo amb les opinions d'un individu, que, a mi, no m'enamora especialment, però que, en això, penso que hi toca, i és en Pérez Reverte, quan diu que tota aquesta cosa de la intel·lectualització de la narrativa per col·locar-se la medalla, doncs això és una manera radical de carregar-se l'interès de molta gent per la literatura. Que a mi ni em va ni em ve, però amb aquesta explicació jo crec que té tota la raó i que coincideix amb una que ell deia, sobre que, hosti, si llegeixen *Els tres bucaners* o Harry Potter, en base a què hem de menysprear tot això?

Font: <http://www.vilaweb.tv/?video=5019>